

välja kujuneda lasta, siis kaoksid vist küll ka need puudused, mis praegu silma paistavad. Just tema kohta käib see iseäranis, mis ma lustmängu ja ooperi stiilist operettis ütlesin. „Pericola“ etendus andis sellest väga selga pildi. Esimese vaatuse alguses lõbus, lihtne uulitsalaulja, muutis ka kohe oma liigutustes patetiliseks, niipea kui ta tõsiseks läks. Ja kes teise vaatuse mängus temas endist uulitsalauljat suutnud ära tunda, olgugi, et tal ainult võõrad kriidid seljas olid. Hr. Sällik murdis otse osa iseloomu katki, ja kui tema siiski tüki peakujuks jäi, siis tegi seda tema kena laul. Kahju oleks, kui hr. Sälliku tõeste ilus and sellel vaateel edasi edeneks.

✓ oleks

Lustmängu tooni jäi ka hr. Avesson võlgu ja täielikult ning kahandas sellega tüki mõju tuntavalt. Don Andrease kuju peab tingimata koomikaline olema tüki mõju pärast, hr. Avessonil oli aga imeline kahvatu ja igav õhtu, isegi laulus. Mul oli peaaegu tundmus, nagu oleks näitleja haige olnud. Väiksemad osad olid igavavõitu ja katsusid vägivaldselt naljakad olla (pr. Maddi taktita ettetükkivat koketeerimist publikumiga ei saa nimetamata jätta.), peale hr. Tõndu, kelle nägu ainult koomilisem peab olema. Tüki lustmängu stiili tabas laitmata mängus kui ka välimuses hr. Pinna, isegi liialduste peale vaatamata.

— see

Mis nüüd tüki näitelavale seadmissid puutub, siis ei või ma seda kiita. Kui tükk ilmub, siis mängis ta „meie ajal“, aga missuguseid kostüümideid kõiksugu aastasadadest sai näitelaval näha! Ja mis peab ütlema, kui vangimaja ukseks sarkofag raudkivi alusel on ja pogriss eneses kuldraamidega pildid seinadel rippusid ning vangivahid munkade riietes olid. Ka opereti vabadusel, õigemini lohakusel, on oma piirid, ja miks ei tarvitata ka neid etendusi, et kuulajate maitset teritada.

Et viimast vaatust kahes pildis mängiti, siis jäi viimane pilt tühjaks ja teda täideti tantsuga võõra muusika järele, mida soovitaksin ära jätta. Viimseid pilta tõmmatakse mõnikord niiviisi kokku, et tegevus lossi saalis mängib, mille all vangikoda, kust vang välja ronib. Sellega tuleb küll kaunis palju muuta, aga kasu on, et eksitavat vaheaega ei sünni ja tegevus katkestamata voolab.

Muusikaline kordaminek oli hea. Oli hoogu ja tuju. Väikseid pattusid teab hr. Kull isegi ja parandab nad kordamistel. Extra kiitus orkestri esimesele viiulile, kellel niisugune ilus toon on, nagu seda opereti orkestris harva saab kuulda.

K. [arl]M.[enning]

„Päevaleht“ nr 245, laup. 24. X 1915